

SÜRGÜN**Mehmet BAŞ**

Ten kafesinde ruhun dinmeyen esareti
Vakitsiz ölümlerin ardı sıra koşuyor
Böyle nerden gelir bu hüznün cesareti
Fanilik otağında sonsuzluğu boşuyor

Bilir misin güneşin üşüdüğü o günü
Sokaklar bir cenaze evi gibi sessizdi
Bilir misin sükûtun bürüdüğü sürgünü
Yüreğim tufanlarda gark olmuş bir gemiydi

Hüznümün kitabında bir ayraçtır gözlerin
Süzülür kirpiğimden o isimsiz melalin
Koştuğum topraklarda kan oturur dizime
Her nerde durduysam orda başlar hayalin

Kelimeler sahilsiz ummanlarda köpürür
Bir dağın eteğinden doğar nice umutlar
Seneler seneleri takvimlerde süpürür
Kül olur denizleri tutuşturan yağmurlar

Hayaller ki güneşin hep ardından sararır
Kurulur yeryüzüne gökyüzünün düğünü
Sabahın semasında tüm yıldızlar kararır
Çağırırken sahibi gönderdiği sürgünü